

herom, at faa klaret dette Spørgsmaal, og jeg opfordrer det radikale Parti til, hvis dette er i Tvivl, hvad dets Ordførers Udtalelser tyder paa, at søge Klarhed tilvejbragt.

Blang: Der synes unægtelig i dette høje Ting at foreligge en ret interessant kirkepolitisk Situation, og jeg skulde tro, at det danske Kirkefolk med meget stor Interesse vil følge den kirkepolitiske Udvikling, som maatte flyde af det, jeg kan vel kalde det: kirkepolitiske Virvar, der hersker i Øjeblikket i Folketinget. Det radikale Venstres Ordfører staar op og meddeler Regeringen, at det radikale Venstre danner ikke parlamentarisk Basis for den socialdemokratiske Regerings Kirkepolitik, og nu staar det konservative Folkepartis Formand og politiske Ordfører frem og opfordrer Regeringen til at skaffe sig Vished for, hvorvidt den har parlamentarisk Flertal eller ej. I dette skal jeg naturligvis ikke blande mig. I den Afgørelse, som Kirkeministeren har truffet i Ryslingesagen, er jeg fuldelig forvisset om, at Ministeren har det langt overvejende Flertal af samtlige Vælgere i Landet bag sig. Jeg vil benytte Lejligheden efter den Tordentale, der er holdt fra denne Talerstol af et Medlem af Venstrepartiet, det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen, til at bringe den højtærede Kirkeminister en Tak for den faste, modige og rigtige Afgørelse, der er truffet af ham i Ryslingesagen.

Efter dette skal jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen, først vedrørende Daaben i Ryslinge. For mig er det ikke Tilspørgselen ved Daaben, der her har Betydning, hvorvidt Præsten vil rette en Tilspørgsel og kræve et Ja, eller han ikke vil gøre dette. Personlig ser jeg hen til den Tid, da man ikke længere spørger paa Trosbekendelsen, men nøjes med at tage Trosbekendelsen som en Bekendelse alene ved Daabshandlingen. Men jeg maa rigtignok mene, at dette maa komme ad rent kirkelig Vej. Det, der gør, at man ikke fra Kirkens Side har kunnet give Pastor Rørdam Tilladelse til at døbe efter sit Ritual, er den Indledning, han benytter, naar han læser Bekendelsen op, nemlig denne: saaledes som enhver af os kan det for Guds Ansigt. Dette kan selvfølgelig være Udtryk for Tro, men det kan ogsaa være Udtryk for Tvivl, og det er berettiget i dette Tilfælde at mene, at det er det sidste. Dette skønner ogsaa Landets Biskopper at det er.

Det ærede Medlem talte om det evange-

lisk-lutherske. Det evangelisk-lutherske er en positiv Bestemmelse; det er en Bestemmelse om den hellige Skrift som Norm for Kirkens Lære, og det er en Bestemmelse af Læren om Retfærdiggørelse alene ved Troen paa den Korsfæstede. Vedrørende Kirkens Stilling til den Daab, der foretages efter Ryslinge-Ritualet, har det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen formentlig Ret i, at man ikke som Præst indenfor den danske Folkekirke uden videre vil skride til Omdaab, hvor man staar overfor en af disse døbte. Men Spørgsmaalet kan komme til at blive aktuelt i det Øjeblik, da et af de stakkels Børn, der er døbt efter dette Ritual, senere hen i Livet kommer i aandelig Tvivl om, til hvilken Gud de er døbt, til hvilken Herre Kristus de er døbt. Og jeg gad se den Præst, der efter Konference med sin Biskop vil nægte at foretage Omdaab, hvor et Menneske tvivler om, at han er døbt rigtigt. Og i alt Fald, eet er givet: man kan ikke indenfor et Kirkesamfund have den Tilstand, at den ene Præst maa tvinges til at gøre en Daab om, der er foretaget af en anden Præst indenfor samme Kirkesamfund. Det maa man i Redelighedens Navn dog vel kunne fatte. Der er ingen Tvivl om, at den højtærede Kirkeminister havde Ret, naar han i Gaar Aftes sagde her fra Folketingets Talerstol, at Spørgsmaalet for ham stod saaledes: Skal jeg tillade Pastor Rørdam i Ryslinge at benytte dette Daabsritual, saaledes at jeg derefter kommer til at øve Samvittighedstvang overfor de andre Præster i den danske Folkekirke?

Der sker ikke Ryslinge Valgmenighed nogen som helst Vold eller Uret. De har Ret til at danne Frikirke, endogsaa, hvis de vil, en evangelisk-luthersk Frikirke. Og jeg vil gøre det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen opmærksom paa — det synes nødvendigt —, at vi har fuld Religionsfrihed her i Landet, at den endogsaa er grundlovfæstet, og mig bekendt er der ingen, der fra Statens Side har vendt sig mod disse Bestemmelser. Naar det ærede Medlem tillod sig at drage J. C. Christensens Navn ind i Kirkedebatten her, stiller jeg det Spørgsmaal til det ærede Medlem, om han virkelig mener, at J. C. Christensen, hvis han havde staaet som Landets Kirkeminister i Øjeblikket, havde truffet en anden Afgørelse end den, der er truffet af den nuværende højtærede Kirkeminister. Jeg tvivler derpaa.

Efter disse Bemærkninger skal jeg gaa over til nogle almene kirkepolitiske Betragtninger. De J. C. Christensenske Kirke-love af 1922 var i alt væsentlig af økonomisk